

Г. Андибер

СВЯТИЙ ПЕТРО З НЕАРХІЇ

Жите, Наука, Чудеса, Муки, Смерть
і Прославлене Великого Угодника Божого
Петра Нешкребаного

Ціна 10 центів.

Нью Йорк
1918

Г. Андибер

СВЯТИЙ ПЕТРО З НЕАРХІЇ.

**Жите, Наука, Чудеса, Муки, Смерть
і Прославлене Великого Угодника Божого
Петра Нешкребтаного**

**Ню Йорк
1918**

I.

Давно се було, ще як святі апостоли і учителі нашої Єдиноспасенної Церкви по світу ходили і поганам та язичникам благає слово спасення возвіщали.

В той час в славнім городі Неархії, в далекім восточнім царстві Димократії жив-був великий і праведний муж на імя Петро, на прізвище Нешкребтаній. Великий не на зріст і не грішною мудростю, а своїм праведним житєм, богоугодними ділами і молитвами чудотворними. В старих учених книгах нашої Предвічної Церкви переказано нам недостойним для роздумування і наслідування його благословенну жизнь дочасну, мученичу смерть і вічне прославленє в Царстві Небеснім.

Походив той великий Угодник Божий з смирного і побожного народу Бідних Русинів, що в той час разом з иншими правовірними народами були піддані могутньому царству Цісарії. Але так як всі Блаженні Святці нашої Соборної Церкви, так і наш Петро замолоду грішник був окаяний. Ще з малку ки-

дав болотом за прохожими богомолцями, лазив на чужі черепні, нишком вибирав яйці з курника своєї доброї матері та міняв їх в невірного жидовина за тютюн. Підростаючи гнівив Господа Бога розпусними словами, соблазнявся підглядаючи як купаються дівчата і на тій основі віддавався грішним мислям і замислам. Врешті дорісши до парубочого віку, молодий Петро понехав науку Святого Богословія, для котрої призначили його побожні родичі, зробився гордий, зарозумілий, завидющий, лакомий, лінивий, брехливий, розпусний, неустанно обідався, запивався, сквернословив, взивав Імени Божого надаремно, і пожадав жени ближнього свого.

Тяжко журилися його хоч не убогі але мимо того чесні родичі, котрих добуток він марнотравив по заграничних Содомі і Гоморах. Гірко плакали, бачучи свого єдиного сина в кігтях Діявола. Та на всі спасенні остороги молодий грішник відповідав лиш наругою Імени Господньому, богохульними устами заперечуючи навіть істнуванє Всемогучого Творця і Вседержителя.

Одначе так як усі Благословенні Святці нашої Богохранный Церкви, так і неправедний Петро кінець кінців одної ночі побачив дивне і надприродне сновидінє.

Тої ночі, довершивши як звичайно семи гріхів головних і семи вопіющих до неба о

пiмсту, вiн мертвецьки п'яний ляг на грiшну постiль многогрiшного готелю, дмухнув на електричне свiтло i крiпко заснув. I от у снi бачиться йому, наче не на пуховiм лiжку соблазни вiн спить, а в хатi Бiдного Русина, по христiянським звичаям того народу, на печi. I наче на явi чує i бачить вiн, як в грубi трiщить мокра солома, на кухнi грiється черева-та макiтра, в макiтрi пражиться кукурузяна мамалигa i з мамалигi сторчить забутий макогiн.

Та навить в снi закаменiлий в своїх грiхах Петро тiльки скривив носа вiд правовiрних запахiв бiдно-руськoi хати, перевернувся на другий бiк i спав далi.

Аж рано, прокинувшись з болячою вiд перепою головою, вiн приложив до неї свою долоню i несподiвано почув в жмени жмут жовтої шерсти. Переляканий захопився ще раз за волосє, — лiзе як нещастє. В тiй хвилi нагадав собi дивний i надприродний сон i пiзнав руку Всемогучого, котра в своїй безконечнiй справедливостi жмикає волосє з його грiшної голови i робить з неї макогiн.

Дрiжучи на всiм тiлi надiв штани, — в кишнях мокро i пусто. В заграничних Содомiх i Гоморах безтiямно розтратив всi батькiвськi маєтки. Тепер зрозумiв другу руку Божу, що обявилась йому була в надприроднiм снови-

діню. Прийдеться разом з Бідними Русинами ковтати пісню мамалігу.

І не чекаючи третьої руки, що мала шпурнути його як мокру соломку в Огонь Вічний, впав на коліна, каючись ревними сльозами, обіцяючи навернутись на Святе Богословіє і благодарственным співом оспівуючи Премудрість Божу.

Піднявшись, позичив грошей на шіфкарту, спакував валізку, обернув комірник передом назад і вибрався в чужі восточні краї, щоб потапаючим в безвір'ю й ідолопоклонстві народам Демократії голосити правдиву віру Цісарську і Католицьку.

II.

Осівшись в камяній печері близь міста Неархії, Петро Нешкребтаний в короткім часі засіяв на цілу Демократію як примір совершенства, правило віри і світило нашої Богословенної Церкви.

Будень чи неділя, він піст тримав твердий, годуючись виключно дрібними морськими черепахами, грубою шкірою нечистої твари, званої свинею, сирими ростбіфами та всякою дикою хоптою, морквою і капустою. Навіть холодної води відрікся і неустанну спрагу гасив гірким і пекучим напитком, званим в тім восточнім краю вискою.

Наготу свого блаженного тіла прикривав лиш одною скіряною пейташкою. На память свого чудесного навернення зложив і твердо держав обіт аж до самої смерті не чесатись. І так аж до свого многострадального кінця сей муж блаженний був на половину лисий, на половину розчіханий.

Аби не допустити до себе покусн і діавольського наводження, котре як відомо, найсильніше чіпається Пренепорочних Святців нашої Ціломудреної Церкви, сей муж твердої віри раз у раз ходив на прощу до столиці царства, города Вавлону, де пильно і довго придивлявся страшним примірам гріха і соблазни, або-ж на Вавлонській пустини званій Бродвеєм відбував довгі і томлячі духовні вправи. Утомлений на тілі, але з душею скріпленою у вірі вертався ранком в свою кам'яну печеру.

Коли широко розійшлася слава праведного життя, спасительної науки і чудесних діл творених рукою великого Угодника Божого Петра, тоді з цілого царства і найбільше з Неархії всі вірні, навернені і уздоровлені почали зносити йому багаті дари, каміні дорогоцінні, таляри і дукати. Та ні одною копійкою сей муж смиренний не покористувався для себе.

Половину всіх маєтків віддавав на поміч нищим і потребуючим. По нинішній день святого Петра з Неархії почитають як свого патрона й опікуна всі реставратори, шинкарі

і сальоністи того краю, переслідувані лютими законами імператорів Димократії.

Навіть в далекі заморські краї послав милостиню. В самій Неархії ніхто не знав, як щедрою рукою він нагорожає одного старого Італіяна в Римі з його численною родиною. Тай не для марної слави, а на хвалу Божу він се робив.

І ще на більшу хвалу Всевишньому та з погордою для блискучої суєти сего світа, другу половину всіх дарованих скарбів сам на своїх смиренних плечах кожний раз двигав за місто і власними руками кидав в глибоченну прірву звану банком.

Висше понад всі земські роскоші вдоволення для блаженного духа находив святий Петро з Неархії в набожних розмовах з ученим мужем Дідохієм та в богоугодній грі пінакло з преподобною дівщею Каською.

III.

Молився Петро Нешкребтаний часто і не перебіраючи, кому, як і за що молиться. Молився Богу, молився Цісареві, молився святий Катерині, молився святому Іллі, молився святому Миколі, молився святий Варварі, молився Всім Святим, молився святим Апостолам, молився святим Пророкам, молився

святим Австріякам і молився святим Італіянам.

Молився за двадцятьпять талерів, за двадцять, за десятку і за п'ятку.

Молився за дощ, за погоду, за здоров'я, за хворобу, за дядька Василя, за тітку Явдоху, за путешествуючих, за новонароджених, за усопших, за згубу, за пропавше, за нас грішних, за наші душі і за хоробре воїнство цісарске.

Та в найглибшій покорі духа, найбільше і найтвердше молився за Найяснішого Монарха своєї рідної Цісарії. І таку силу дав Всемогучий ревній молитві вибраного слуги свого, що на достойній особі Найяснішого Монарха показалося чудо.

Як відомо нам з історії, від доісторичних часів аж до сьогодні всі монархи могутного царства Цісарії були найясніші, найдостойніші, милостиві, строгі, побожні, ласкаві, справедливі, предобрі, хоробрі, миролюбиві і побідоносні. Всі походили з преславного імператорського роду Гарбузів. І від непамятних часів аж до сьогодні всі називалися Францями. А щоби наука історії і всечасніше духовенство в молитвах своїх могли їх якось відрізнити, то на святім хрещенні кождий найясніший монарх діставав свій нумер.

І так, як відомо всім з науки історії, чергою ласкаво панували Франц Перший, Франц Дру

гий, Франц Третій, Франц Десятий, Франц Вісімнадцятий, і так далі.

За благословенного життя святого Петра з Неархії в царстві Цісарії ласкаво панував власне Франц Двацятьпятий. Розуміється, був се монарх найясніший, найдостойніший, преславний, могутний, побожний, милостивий, строгий, ласкавий, справедливий, предобрый, хоробрый, мпролюбивий і побідоносний. За його ласкавого пановання історія записала вісім революцій, шіснацять воєн і трицять два рази всенародний голод. І так як пошесні хоробп, впливи рік, еміграція і національне питання постійно держалсь в блаженній Цісарії, то помаленьки і полегеньки булиб випинули всі вірні піддані Франца Двацятьпятого, якби не особлива ласка Божа для сего боголюбимого володаря, котрому Всевишній не хотів на старість відбрати приємності підвищення податків.

Не диво, що за здоров'є того Найяснішого Монарха неустанно молився Петро з Неархії. І таку силу дав Всемогучий молитвам святого мужа, що Франц Двацятьпятий жив, жив, жив і не міг вмерти.

Пережив батьків, синів і унуків. Пережив своїх наслідників і наслідників тих наслідників і сам зробився знов своїм престолонаслідником. Пережив той вік, коли люде давно вмирають, а все таки жив. Найстарші історики за-

губили лiк його рокам i не знали що з тим фокусом робити. Не знали вони недостойнi, що се не фокус, а чудотворнi молитви святого Угодника Божого.

Аж одної ночi, коли загаївшись на пустини з преподобницею Каською Петро не вспiв на час помолитися за здоровлє Найяснiйшого Монарха, Франц Двацятьпятий взяв i вмер. Незбагнутi дiла Господнi i вiд здоровлє до упокою блпзше як рукою подай.

Його наслiдник, розумiється Франц Двацятьшестий, був се монарх, розумiється, найяснiйший, найдостойнiйший, преславний, могутний, побожний, мплостивий, строгий, ласкавий, справедливий, предобрпй, хоробрый, миролюбивий i побiдоносний. Своє ласкаве панованє почав з молодечею енергiєю вiдразу вiд загальної революцiї, всенародного голоду, всiх пошесних хороб i пяти воєн нараз.

Тим бiльше потребував благодати Божої i не гаючись вислав окремого пiсланця, хитрого жидовина, щоб перекався через бурхливе море i бачнi сторожi морських розбишак до Неархiї та передав Петрови Нешкребтаному до рук власних тpпста сiбiрних талярiв для святої Катерини за здоровлє i тpпста сiбiрних талярiв для святого Ілiї за побiду.

I так як бувало за Франца Двацятьп'ятого, так в найглибшiй покорi свого смиренного серця i горючн невгасним огнем, Петро по-

чав молитися за Франца Двацятьшестого. І хоч зразу часом помилявся в нумері, так Все відучий і без нумеру розумів і вислухував усердну молитву ревного слуги. Бувби Франц Двацятьшестий так здорово і ласкаво панував як його боголюбимий попередник, та з помічю святого Іллі, святої Катерини і Петра Нешкребтаного бувби побідив у всіх війнах, революціях, голодах, пошестях, хворобах, виливах рік і національних питаннях, якби з молодечої нерозваги не зробив релігійно-стратегічної помилки.

Необачно Франц Двацятьшестий, найясніший монарх Цісарії, почав ще шесту війну: з Вівсонієм, імператором Димократії, того восточного царства, в котрім жив і навчав святий Петро з Неархії.

Вівсоній був недостойний вічного спасення многобожник і повний ложної мудрости книговід. Не був він ні найясніший, ні навіть ясний, ні преславний, ні побожний, ні милостивий, ні справедливий, ні предобрий ні хоробрий. Але що правда, строгий був і мав під своїм розпорядженем люту зграю розпинателів, мучителів, шерифів і полісменів. І якби ті лукаві опричники дозналися били, що смиренний Петро мовить молитви зо побіду Франца Двацятьшестого, то з огляду на силу його молитви і близькі фабрики амуніції, по звичаю того царства скрутилиб святому мужеві руки

й ноги і кинулиб його в яму голодних тигрів.

В тій замотаній політичній ситуації Петро Нешкребтаний звів очі до неба, від Святого Духа благаючи собі вітхнення, чи має прийняти муки і смерть за святу віру Цісарску і Католицьку, чи що властиво робити. І Дух Святий напугав його на путь правий.

Довго тягнулася війна і найсміливійші генерали не могли надивуватися, чому вона так довго тягнеться, чому ніхто нікого перемогти не може та чому в ранішніх газетах побіджає одна армія, а в вечірних друга.

А то святий Петро з Неархії молився щодня за побіду Вівсонія, а що ночі за побіду Франца Двацятьшестого.

IV.

В старих свячених книгах нашої Чуднодивної Церкви достовірно записані всі надприродні чудеса творені рукою Великого Чудотворця Петра Нешкребаного.

Аби випустити з тяжкої темниці святого Митрополита, він виключно своєю приліжною молитвою викликав революцію і упадок схизматицького царства Большевії. Одним приложенєм рук уздоровив біснуватого Квінаша і чудесним способом навернув двох многогрішних молодців знаменитого роду, котрі потім прославились в нашій Богорівній Церкві як

святий Євангелист Держирука і святий Гундяк Богослов. Мало не кожного дня і перед многими тисячами народа він своєю чудотворною силою робив з мухи вола.

З усіх восточних країв збирався нарід, сходилися мушци, жінчини, дівиці, діти, старці, сліпороджені і навіжені, щоб подивляти його чудесні діла, слухати його благодатної науки і з його рук приймати віру Цісарську і Католицьку.

В своїй рівноапостольській діяльності Петро Нешкребтаний навертав цілі народи і передівсім навернене великого народа Свободян буде його вічнопамятною заслугою для нашої Небоземної Церкви.

Свободяне вже давно покинули були поганських ідолів і з давен давна покланялися правдивому Цісареві, Цісаревій і цісарському намісникови Ванценмасрови. Одначе як єретики відкинули другу половину віри Цісарської і Католицької, заперечували всі Божі благодати, відпущенє гріхів і жизнь посмертну. Святого Степана Сотера, котрий пішов був поміж них проповідувати віру в Бога, живцем вшкварили на огни.

Та в своїй зверхапостольській ревности святий Петро з Неархії не лякався ні мук ні смерті. І своїм пламенним словом і безпамятною проповідю так сокрушив серця єретиків, що цілий нарід Свободян як один муж запалав

жадобою вічного спасення, закотив штани, поліз в річку і прийняв хрещенє з його рук. На пам'ятку свого чудесного навернення Свободяне воздвигли в своїй столиці Народну Параду, славнозвісний монастир, в котрім самовідречені ченці з того народу по нинішній день віддаються набожним роздумуванням.

З тої Народної Паради вийшли потім такі знамениті борці і мученики за святу віру Цісарську і Католицьку, як святий Симеон Ядловський, блаженний Йосафат Редактор, хоробрий Воїн Христовий Теодозій Дуткевич, котрий, як відомо, одним гусячим пером усіх глави пяти міліонам невірних Французів, і педівсім святий Великомученик Демидчук з Консуляту, прийнявши смерть мученицьку, коли навертав на цісарську віру швейцарських язичників. Його праведне тіло вони четвертували і насолчили в бочці, але його пам'ять почитається по нинішній день в народі Свободян і у всіх вірних християн під іменем святого Симеона Посолоного.

На всі восточні краї простяглася діяльність святого Петра з Неархії. Одначе найревнійше і найтвердше він трудився в своїм вибранім городі.

Неархію заселявали в той час два народи: нарід Парафіян і нарід Социліян. Відрізнялися вони мовою, звичаями, обичаями, культурою, літературою, релігією і обрядом.

Парафіяне говорили мовою парафіянською та мали звичаї смирні, покірні і цілуючі в руку. Хрестилися, молилися, клякали, ставали, спльовували і дрімали по всіх правилах віри. Дрімаючи і в скупленю духа вислухували всі спасенні науки святого Петра з Неархії. За науку, за молитви, за чудеса, за кропило, за кадило і таки так приносили йому багато дарів, каміні дорогоцінні, таляри і дукати.

В Неархії воздвигли величавий храм з золотою написею на фронті: “На славу Богу, на спасенє людям і на дохід Петру Нешкребтаному.”

V.

Для всіх народів приміром і правилом був нарід Парафіян. Небесною радостью наповнялося серце Петра Нешкребтаного, дивлячися на їх глибоку віру, твердий обряд і дорогоцінні дарів.

Але за весь рід людський терпів сей муж святий, переводячи свій благий погляд на нарід Социліян.

Социліяне говорили мовою социліянською, мали звичаї непокірні і легкодушні та здовши і поперек були опановані Сатаною. Навіть деякі світські але набожні історики признають, що нарід Социліян походить від Діявола.

Діявольське походженє видно було в їх грішній цікавості до ложної науки читання і писання та в пекельній ненависті до всіх святих святителів взагалі і Петра Нешкребтаного з окрема. Руки їх були обагрені невинною кровю незлічимих мучеників і тому навіть социліянський ватажок називався Багровий.

Благословенну печеру святого мужа Социліяне оминали здалека, його спасенні науки порівнювали з хріном і дорогоцінні дари лишали собі. Не признаючи ні дочасного ні вічного спасеня насміхалися над Найяснішим Монархом і замість Петру Нешкребтаному віддавали божеську честь лісовій смереці. В темнім лісі, званім Шестим Бренчом, збиралися що ночі і ображали Бога розмовами про астрономію, зарозумілими піснями і богохульними танцями.

Даремно святий Петро з Неархії вітхенним словом апостола накликав їх до покаяня і покути. Даремно гласом великим доказував, що грішна наука читання і писання веде прямо в Огонь Вічний. Даремно на примірі курячого яйця показував недостижиму Премудрість Божу. Даремно, з праведними сльозами в очах, благов. їх, щоб бодай пошанували старенький вік Найяснішого Монарха. Даремно.

Тільки ще дужшою ненавистю до святого

мужа загорілись в грісі роджені і в гріхах по-гибаючи Социліяне.

І одної глухої ночі вони рішили довершити на нім страшної пімсти. За намовою Діавола рішили великого угодника Божого спокусити до гріха.

Для того, звичайно, вибрали молоду і грішну дівчину, білу на лиці, але з душею запроданою Діаволу.

І одного ранку, коли святий Петро з Нерхії, помолившись за спасенє душ наших, за дощ, за тітку Явдоху і за хоробре воїнство цісарське, смиренним кроком виходив з Храму Божого, приступила до нього та молода і грішна дівчина з народу Социліян, на імя Газета.

Поблід наш муж непорочного духа, побачивши перед собою бісовське навожденіє. Геть Сатано, — прошептав праведними устами лілеї.

Але молода Газета підходила все ближше і ближше, моргаючи карими очима, усьміхаючись червоними губами, колишучись на грішних бедрах, з очевидним заміром соблазнити святого Угодника Божого на головний гріх розпустити.

Та муж святий звів очі до неба, зітхнув з глибини своєї праведної душі, підняв руки і — таку велику силу дав Всесильний його немічним рукам, що вони одним шухом-махом

роздерли грішницю на чотири частини.

Мертва впала молода Газета Социліянка, прийавши заслужену кару за своє грішне життя.

З диким вереском і кровожадним свистом вискочили зза углів Социліяне, щоб помстити смерть своєї товаришки. На самім переді гнав їх ватажок Голодний з тяжким топором в руках. Як хижі вовки смиренного барана, так з лютим блиском в очах і скреготом зубів обскочили Социліяне святого Петра з Нерархії.

Вже Голодний замахнувся кровавим топором, щоб усікти його праведну голову, коли —

Петро Нешкребтаний звів очі ще вище, зітхнув ще глибше, і в тій хвилі злетів з небес Ангел Божий, номер 2739, і забрав Голодного на поліцію.

VI.

Не нам збагнути волю Господню. Через широке і бурхливе море перевіз Всевишній Петра Нешкребтаного. Пятнайцять літ водив його по дикій пустині грішного Вавилону. Чудесним способом спас від голодних тигрів імператора Вівсонія. Ангела свого зіслав, щоб вирвав його з зубів социліянських вовків. А

проте з рук власних заблудших овець прийняв смерть мученичу сей пастир предобрий.—

Діявол не спав. Не міг спати, бо святий Петро з Неархії стояв йому кісткою в горлі. Та побачивши, що сам своєю пекельною силою не переважить праведного мужа, Діявол взявся за діявольські хитрощі. Він рішив перетягнути на свою сторону побожний, покірний, смирний, тихий, твердий у вірі, богобоязливий і жертволюбивий народ Парафіян.

Три єсть способи, якими Діявол веде свою пропаганду в душах людських. — Грішми, книжками і дівчатами. Все те марна суєта, але всі ми грішні, в гріхах родились і в гріхах помremo.

Через дівчата неможливо було Діяволу дібратись до народу Парафіян, так як був се нарід старший, жонатий і семейний. Книжок Парафіяне не допускали до себе, так як мали свою богату літературу, розвинену на твердих основах релігійности і неписьменности. Тому Сатана почав діявольську пропаганду фінансових реформ для знищення нашої Несокрушимої Церкви.

Було сказано, що Парафіяне воздвигли були в Неархії величавий Храм Божий. На його удержанє, прикрасу і сплату довгів вони що року і що місяця приносили Петру Нешкребтаному богаті дарн, каміні дорогоцінні, таляри і дукати. І от по дванацятти роках право

вірної і богобоязливої колекти Діявол збудив в їх душах грішну цікавість, куди ті маєтки діваються.

Під впливом диявольської агітації зібрався нарід Парафіян і всею громадою рушив до кам'яної печери, в котрій проживав святий Петро з Неархії.

— Слава Ісусу Христу, — промовили входячи в блаженні стіни, шуруючи ногами по підлозі і цілуючи святого мужа в блаженну руку.

— Слава на віки, — відповів святий обтираючи руку, — а що там скажете?

— Та нічо, прошу єгомостя.

— А чого прийшли?

— Та прошу єгомостя, вже тільки літ нарід дає на церкву тай хотівби знати, що з тими грішми.

— То ви мене питаєте? Хиба ви мені даєте? Богу даєте! А хто хоче пізнати тайни Господеві, той піде в Огонь Вічний.

— Та ми знаєм, що Богу даємо, але єгомосьть беруть.

Почувши ті грішні слова, смиренний муж запалав праведним гнівом.

— То дурне! Я всі церковні рахунки проваджу. Але як я тобі покажу, то ти, дурню, однаково нічого не зрозумієш.

Поскробались Парафіяне, подумали і поклонились святому мужеві.

—Та ми знаєм, що не зрозуміємо. Але нехай єгомость таки прочитають. Так тільки аби нарід не бунтувався.

Смиренний муж переміг в собі гнів праведний.

—Абісь один з другим не пащиковав по салонах, то вам прочитаю всі розходи за сей рік. Але голосно не можу читати, бо катар маю.

З глибокої діри в кам'яній стіні печери витягнув тверду грубу книгу, з святим хрестом на горішній палітурці, положив і розгорнув. Парафіяне посідали оподалик на благословенній землі і нащурили вуха. Угодник Божий почав читати.

—Богослужебні розходи на удержане Храму Божого і воспіване Слави Божої в місті Неархії. Року Божого тисяч девятьсот вісімнадцятого по Рождестві Христа Спасителя. Першого січня, на домашні видатки, мясо, масло, молоко, каву, пиво, цибулю, петрушку, опал, світло, василіну, на цілий місяць дав Стасі сто п'ядесять долярів, почталіоновн на Новий Рік аби не крав моїх листів десять долярів, Мері аби відчепилася сто долярів, Святому Отцевн на Новий Рік двіста долярів, Гундякови на тютюн два долари п'ядесять центів, свічка до цекви п'ядесять центів. Другого січня, телефон до Нью Йорку п'ятнайцять центів, Катерині на черевки сім доля-

рів, нове кропило двадцятьпять центів, тікет до Нью Йорку трицятьвісім центів, газета два центи, дрогстор один доляр, театр шість долярів, вечера двадцять долярів сорок центів, готель пять долярів, дрібні видатки трицять долярів. Третього січня, обміте святого Архистратига Михаїла двадцятьпять центів, автомобіль до Гобокен вісім долярів вісімдесять центів, цигари три доляри...

Святий Петро з Неархії читав, але що він читає, того грішні Парафіяне не розбирали. На широкому шляху коло кам'яної печери торохтіли вози і дзвенікали трамваї та заглушували богослужбну арифметику. Від неустанного воспівання Слави Божої, твердих духовних вправ і від катару носа смиренний голос святого мужа послаб і захрип. Благий звук того голосу нагадав всім вірним ті спасенні науки духовні, котрих вони в покорі духа слухали що неділі, і по всім правилам фізіологічної привычки нарід Парафіян задрімав.

Але Діявол не дрімав.

Ледви чутна згадка про святого Архистратига Михаїла приспала послідного Парафіянина і разом з тим послідний дух сумніву в народі. Але зараз слідуючі слова: Гобокен і цигари, своїм звуком і змістом так різко відрізнили ся від святого Архистратига Михаїла, що наче тихий свист прошиб воздух, затронув всі парафіянські мозки і сполошив дрімоту.

—Гей, а котрий то святий з нашої церкви до Гобокен їздить? — роздався грімкий голос парафіянського ватажка.

—А відколи то Матінка Божа цигари курить? — піддержав його другий.

Пламенним гнівом всіх патріярхів, пророків і апостолів спалахнуло богоугодне серце святого мужа.

— Худобо, не пащикуй! Я церковні рахунки пишу тим пером, що мені сам імператор Вівсоній дарував! То значить так якби правительственна гарантія! А як не вірите, то самі рахуйте! В Огонь Вічний підете! Хами!

Та праведник бачив, що Сатана вже глибоко запустив свої кігті в душі народу Парафіян і наповнив їх пекельним духом бунту, зневіри і всяких гріхів, головних, смертельних і проти Святого Духа. Тому затріс книгу, засунув руки в кишені, станув при вікні і придивляючись, як на другім боці широкого шляху жидівка хоче спіймати жидика, мовив тиху але усердну молитву за путешествуючих і хромих.

Диявольський дух гордості вступив в душі Парафіян. Самі розгорнули книгу і почали переберати листки та придивлятись значкам, поробленим благословенною рукою. І хоч нічо не розібрали, так проте дух гордості їх не покинув. Як не можуть полічити на писмі, то полічать собі на пальцях.

Зібравшись по середині камяної печери і простягнувши всі руки до купи, Парафіяне постискали тверді палці в жмени, то розчепірювали, то стуляли, то на одній руці, то на двох, і кінець кінців полічили.

Парафіянські ватажки приступили до Петра Нешкребаного, котрий стояв при вікні і, придивляючись як жидівка бе жидика, мовив смиренну але горячу молитву за потапаючих і переїханих.

— Єґомость! Дванацять літ, як ми купили церкву. Як ми її купили, то на ній було сімнацять і пів тисячі довгу. На той довг ми вам за дванацять літ заплатили вісімдесять п'ять тисяч. Так чи ні?

Угодник Божий мовчав, роздумуючи над диявольською злобою Сатани, котрий ложною наукою арифметики хоче знищити нашу віру і обряд. Парафіянські ватажки кінчали свою мову.

— Єґомость! То, рахувати, ми квітні. Ні ви нам нічого не винні, ні ми вам. Так чи ні? Чи піп, чи ксьондз, чи яка дідьча мати, а все з хлопа тягне.

Тими словами парафіяне самі підпалили під собою Огонь Вічний.

Але не попустив Діяволу наш муж пламенної віри, святий Петро з Неархії. Передівсім короткою але рішучою молитвою призвав помочі святого Юрія Чортобийника, а після,

щоб вирвати з рук диявольських хрещені душі Парафіян і їх дорожні дари, своєю силою святою і чудотворною Петро Нешкребтаній сотворив велике і надприродне чудо.

Мимо того, що при купні церква завинила була лише сімнацять і пів тисячі, і мимо того, що на той довг Парафіяне заплатили були вже вісімдесят п'ять тисяч, — мимо того на Храмі Божім показалося ще двадцять і дві тисячі довгу.

Правда, чудеса такі творилися по всіх домах молитви бідно-руського народу на цій західній половині земської кулі. Щоб нагородити сей богобоязливий нарід за його глибоку віру і твердий обряд, Господь Бог спустив на нього свою особливу благодать і створив йому не лише церкви, а й на тих церквах довги, яких навіть врата ада не одоліють.

Та проте чудеса се великі і божественні. Більшу силу дав Господь Бог Петру Нешкребтаному і іншим святым Святителям Бідноруської Церкви ніж своєму синові єдинородному. Бо навіть сам Ісус Христос Спаситель в грошевих справах чудес не творив.

VII.

Але замість пізнати незмірну ласку Божу, замість упасти на вколішки і каятись за

гріхи, замість приклонити свої голови перед великим чудом і святим Чудотворцем Петром Нешкребтаном, замість принести йому нові багаті дари і каміні дорожні, Парафіяне стояли як дурні.

Та не довго стояли. Діявол штовхав їх далі в Огонь Вічний.

Вони обступили святого мужа, вимахували руками, ображали його гордими словами і неприличними жестами та в кінці один поперед другого домагались, щоб віддав їм багаті дари, дорожні каміні, таляри і дукати назад. Велика сила гріха!

Чи міг наш праведник віддати назад ті маєтки, котрими допомагав старого Італіяна з численною родиною, роздавав щедрі милостині переслідуваним реставраторам і салоністам або пригортав на пустині Бродвею недіягнених сиріт? Чи міг добути назад ті багатства, котрі як жертву Богу кинув в глибоченну щілину звану банком?

Міг! Всемогучий Господь, котрий благословенними руками Петра Нешкребтаного продовжив віку Францови Двадцятьп'ятому, провадив до перемоги добре воїнство імперське, випустив з темниці святого Митрополита, навернув нарід Свободян, покарав грішну Соціаліянку, воздвиг Народну Пароду і ізцілював біснуватого Квінаша, — Всемогучий Господь готов був кожної хвили дати своєму сми-

ренному слугі чудотворну силу, щоб з бездонної пірви званої банком добути парафіянські мастки.

Аде смиренний слуга не хотів. Великий Угодник Божий не міг дозволити, щоб святим хрестом хрещені душі Парафіян пристращалися до дорогоцінних камінів, срібних талерів і марної суєти сего світа, та щоб пішли в Огонь Вічний.

І на їхні грішні благання і неприличні жести він, звівши очі до неба і зложивши руки на грудях, смиренно відповідав: забирайтеся к чортовій матері. —

Зломилося богобоязливе перо писця підписаного євангелиста описуючи, що далі було. Як опутані бісом Парафіяне кинулися на святого Петра з Неархії, залізними ланцюхами скрутили йому руки й ноги, дубовими дручками молотили його блаженне тіло, острими кліщами випривали його золотоустий язик, розпеченим залізом припікали його благословенні підшви, і як в кінці парафіянський ватажок Паламарій камяною довбнею луснув його по святій голові, на половину лісій, на половину розчіхраний.

VIII.

Так вкоротилось дочасне життя великого Угодника Божого, великого Святителя нашої Бідноруської Церкви, великого Чудотворця

і святого Мученика Петра Нешкребтаного. Принявши муки і смерть за святу віру Цісарську і Католицьку він повалився як ячмінний сніп на тоці.

І як руда миш з ячмінного снопа, так шмигнула його праведна душа перед престол Всемогучого Творця і Вседержителя.

Прийняв Всевшний праведну душу, приодів в білу рясу і поставив в Царстві Своїм праворуч під стіною коло сходів на другім поверсі.

І разом з Херувимами і Серафимами, Патріярхами, Пророками і Апостолами, святим Юрієм на білім коні і святою Катериною пішки і разом з своїм Найяснішим Монархом покійним Францом Двацятьятим, — ангелським гласом потягас Петро Нешкребтаний, во віки вічні, амінь.

Українська, Російська і Польська Аптека

Доктора Блатмана

173 Ave. A cor. 11 St.

New York

порукає самі певні средства:

- 1) Руський крем "красота" від прищів, ос-
малення і веснянок 75 ц.
- 2) Певне средство для хорих ревматизмом;
- 3) Радикальне средство на мозолі і міхурі;
- 4) Певне средство на блощиці і таракани;
- 5) Гарантоване средство від випадання воло-
ся і лисини.

Всі ліки видаються свіжі, з найліпших продуктів
і під своїм особистим наглядом.

Пишіть або приходіть на повисшу адресу.

**З поважанем
Др. Блатман**

Молот № 1

містить:

КАЗКА ПРО ДИКУ ОРІЄНТАЦІЮ

і Вавилонське Столпотворене

в Народі Патріотів.